Noaptea în care a avut loc marea scurgere de timp

de Brian Wilson Aldiss

Dentistul o conduse zâmbind către ușă, formând în trecere numărul de apel al unui taxi. Pe când ieșeau, taxiul tocmai cobora pe balcon.

Era un vehicul condus manual, destul de demodat pentru a putea fi considerat șic. În vreme ce urca, Fifi Fevertrees îi zâmbi pilotului cu multă căldură.

– Serviciu extraurban, spuse ea. Satul Rouseville, dincolo de drumul Z4.

– Locuiți deci în provincie? spuse șoferul de taxi, ridicându-se către albastrul factice al cerului și pilotând ca un nebun, cu un singur picior.

– Îmi place mult provincia, replică Fifi ca și cum ar fi vrut să se dezvinovățească. (Apoi ezită și își spuse că-și poate permite să se laude). De altfel, este mult mai plăcut acum, de când ajung până acolo conductele cu gaz temporal. Am fost conectați... Lucrările ar trebui să fie terminate când ajung acum acasă.

Șoferul ridică din umeri.

– Probabil că în provincie, asta trebuie să coste o groază.

– Trei payts unitatea de bază.

Șoferul fluieră admirativ.

Ea vroia să-i mai vorbească, să-i împărtășească bucuria și încântarea sa, să-i spună cât de rău îi pare că tatăl său nu mai este încă în viață pentru a cunoaște bucuria de a fi conectat la timp. Dar îi era greu să vorbească cu degetul mare în gură și în vreme ce se privea în oglinda de la încheietura mâinii, încercând să vadă ce i-a făcut dentistul.

Făcuse treabă bună. Micuțul dinte sidefiu începuse deja să crească în gingia roz. Fifi își spuse că avea o gură foarte sexy, așa cum tot îi repeta Tracey. Și dentistul îi scosese dintele vechi tot cu ajutorul gazului temporal. Atât de simplu! Inspirase o dată, și se trezise alaltăieri, retrăind un moment plăcut, când își luase cafeaua în compania lui Peggy Hackenson, fără să se gândească nici măcar la cea mai mică durere. Gazul temporal era ultima modă. Își simțea inima bătându-i mai tare la gândul că-l vor avea acasă, la dispoziția lor.

Taxiul-sferă se înălță și ieși de sub cupola uriașă ce acoperea orașul printr-unul din hublourile larg deschise. Lăsându-l în urmă, pe Fifi o încercă o părere de rău trecătoare, orașele erau atât de plăcute acum încât nimeni nu-și dorea să locuiască în altă parte. Și apoi în afara lor totul era de două ori mai scump, totuși, din fericire, guvernul acorda o alocație pentru condiții dificile de viață tuturor celor care, întocmai familiei Fevertrees, erau obligați să locuiască în provincie.

După două sau trei minute, pierdură din altitudine, apropiindu-se de sol. Fifi arătă care este ferma lor de produse lactate și șoferul se așeză cu multă grijă pe balconul de aterizare după care întinse laba pentru a primi o sumă exorbitantă

de kilopayts. Numai după ce și-a primit banii, se aplecă și deschise cu piciorul portiera pentru Fifi. Erau al naibii de neîncrezători taximetriștii ăștia cimpanzei.

Dar de îndată ce alergă pe scară, uită de el. Era ziua cea mare! Constructorii avuseseră nevoie de două luni pentru instalarea cronoschimbătorului central - două săptămâni în plus față de ce fusese prevăzut - iar în tot timpul acesta casa fusese un adevărat haos, cu muncitori târând cabluri și fire prin toate camerele. Dar acum era din nou ordine. Aproape că dansa pe trepte în nerăbdarea sa de a ajunge la soțul ei.

Tracey Fevertrees era la bucătărie și discuta cu constructorul. Când soția sa își făcu apariția, el se întoarse spre ea și o luă de mână, cu zâmbetul său care pentru ea nu era decât un zâmbet liniștitor, dar care împiedica să doarmă multe fete din Rouseville. Cu toate acestea șarmul lui nu egala frumusețea lui Fifi din clipele în care era surescitată, așa cum era cazul de față.

– Merge? întrebă ea cu aviditate.

– Mai e doar o mică hibă ce s-a ivit în ultima clipă, răspunse fără tragere de inimă domnul Archibald Smith.

– Dar tot timpul sunt mici probleme! Au fost cel puțin cincisprezece hibe în opt zile, domnule Smith! Acum ce mai e?

– Aici, la dumneavoastră, n-ar trebui să vă pună probleme. Doar că a trebuit, așa cum bine știți, să instalăm o mulțime de conducte pentru a putea ajunge de la uzina principală din Rouseville până aici, și avem mici necazuri cu menținerea presiunii. S-ar părea că există, chiar în uzină, o scurgere pe care nu reușim s-o localizăm. Dar dumneavoastră nu aveți de ce să vă neliniștiți.

– Am făcut niște testări, îi spuse Tracey soției sale, și totul pare să meargă perfect. Vino, hai să-ți arăt!

Dădură mâna cu domnul Smith, care părea să fie cuprins de neplăcere la ideea de a pleca din locul în care muncise. Dar în cele din urmă plecă, promițând însă că va reveni dis-de-dimineață pentru a-și lua ultimele ustensile, și Tracey și Fifi au fost liberi să se amuze cu noua lor jucărie.

Printre toate componentele bucătăriei, cronotabloul de-abia se remarca. Situat alături de unitatea nucleară, era o consolă discretă, cu câteva zeci de cadrane mici și de două ori mai multe manete.

El îi arătă cum fusese reglată presiunea temporală: joasă pentru culoare și birouri, mai ridicată în camere, variabilă pentru camera de zi. Ea se înghesui în soțul său, torcând ca o pisică.

– Ești mulțumit, nu-i așa, dragul meu?

– Mă gândesc la toate facturile pe care le avem de plătit. Și la cele ce vor mai veni... trei payts unitatea de bază! Îngrozitor! exclamă el. (Apoi, văzând că ea părea dezamăgită, adăugă.) Dar sunt încântat, iubita mea, bineînțeles. Știi bine asta.

Trecură prin toată casa, aparatele fiind puse în funcțiune. În bucătărie, aleseră o dimineață recentă. Plutiră în trecut, pentru a se întoarce la acea oră a dimineții care era preferata lui Fifi, atunci când micul dejun tocmai se sfârșise iar ea elabora în minte meniul pentru masa de prânz, urmând mai apoi să-l programeze din consolă. Fifi și Tracey aleseseră o dimineață în care ea fusese deosebit de fericită; au fost învăluiți de sentimentele acelor clipe.

– Minunat! Delicios! Pot face orice, îți pot pregăti tot ce dorești!

Se sărutară și fugiră pe coridor strigând:

– Nu-i minunată știința?

Dintr-o dată rămaseră nemișcați iar Fifi exclamă:

– O, nu!

Coridorul era în perfectă ordine, perdelele cu luciri metalice erau la locul lor, lipite de cele două ferestre pentru a controla cantitatea de lumină care pătrundea în interior și pentru a înmagazina surplusul pentru zilele întunecoase, covorul rulant perfect curățat îl ducea fără zdruncinături, lemnăria era netedă și călduță atunci când o atingeai. Fuseseră cronocontrolați la ora trei după amiaza a lunii precedente, o oră liniștită... excepție făcând doar faptul că în acel moment constructorii erau la muncă.

– Dragul meu, or să distrugă covorul! Și sunt sigură că nu vor putea pune lemnăria la loc! Tracey, te rog, uită-te! Au scos din funcțiune perdelele, și Smith promisese să nu se atingă de ele!

Se lipi de el.

– Draga mea, totul este în ordine, totul e-n regulă, te asigur.

– Dar nu e așa, ce naiba! Este îngrozitor! Uită-te la mizerabilele astea de țevi temporale împrăștiate peste tot, și toate cablurile astea băgate prin toate colțurile! Și ne-au stricat frumosul nostru tavan absorbant... uită-te la praful ăsta care se așează peste tot!

– Draga mea, este vorba de efectul-temporal!

Dar trebui să recunoască faptul că nu vedea coridorul - în perfectă ordine - pe care-l priveau ochii săi; ca și Fifi, era cuprins de emoțiile sale de luna trecută, din clipele în care văzuse culoarul în mâinile lui Smith și ale muncitorilor lui îngrozitori.

Ajunseră la capătul coridorului și se năpustiră în cameră, și în același timp, într-o altă zonă temporală. Fifi se întoarse spre el și gemu:

– Dumnezeule, Tracey! Presiunea temporală! Cred că va trebui să reglăm altfel coridorul, ce zici?

– Bineînțeles, îl vom regla pentru anul trecut, într-o frumoasă după-amiază de vară, dacă vrei. „*Dumneavoastră alegeți, noi vă aducem*". Aceasta este deviza R.C.T.-ului. Dar lăsând asta de-o parte, ce spui de timpul de aici.

Ea contemplă camera, apoi dădu din gene și murmură:

– Mmmmm, s-ar zice că-i tare relaxant.

– Ora două dimineața, îngerașule, începutul primăverii, și în toată zona toată lumea doarme pe rupte. Acum nu riscăm să suferim de insomnie!

Ea se apropie de soțul său, se lipi de el și-și ridică spre el ochii.

– Nu crezi că ora 11 noaptea ar fi o oră mai... ei bine... mai de cameră?

– Știi că prefer canapeaua pentru genul ăsta de lucruri, inimioară. Așează-te puțin lângă mine și să vedem ce părere ai de camera de zi.

Camera de zi se găsea la etajul inferior, și numai două nivele, garajul și lăptăria, o despărțeau de sol. Era o cameră frumoasă și spațioasă, cu o canapea superbă în mijlocul ei și cu ferestre înalte ce se deschideau către o priveliște plăcută și către îndepărtata cupolă a orașului.

Se așezară pe acest divan voluptuos și, asociațiile de idei fiind ceea ce erau, începură să se mângâie. După un timp oarecare, Tracey căută pe podea și smulse o telecomandă manuală ce fusese conectată în perete.

– De aici, putem controla timpul pe care-l dorim, Fifi, fără să ne mai deplasăm! Spune-mi clipa pe care ți-o dorești, și ne vom întoarce la ea.

– Dacă te gândești și tu la ceea ce mă gândesc eu, am face bine să nu ne întoarcem mai mult de zece luni, pentru că înainte nu eram căsătoriți încă.

– Haide, haide, doamnă Fevertrees, o să devenim rușinoși? Înainte de căsătoria noastră nu-ți făceai atâtea griji!

– Ba da, îmi făceam! Dar poate mai multe griji îmi făceam după, decât pe moment, când mă lăsam puțin purtată de evenimente.

El îi mângâie cu tandrețe părul atât de frumos.

– Vrei să-ți spun ce-aș vrea să încerc, odată? Să mă întorc la timpul când tu aveai doisprezece ani. Trebuie să fi fost o fetiță foarte sexy și aș vrea tare mult să mă conving. Ce zici de asta?

Ea tocmai vroia să protesteze dar imaginația o împiedică.

– Am putea să ne întoarcem în fragedă copilărie!

– Bravo! Știi că am un mic complex Lolita...

– Tracey! Trebuie să fim prudenți, dacă nu, în agitația noastră riscăm să depășim ziua propriei nașteri și să ne trezim protoplasme sau mai știu eu ce!

– Draga mea, citești prea multe broșurele! Când vom obține îndeajuns de multă presiune pentru a ne depăși data propriei nașteri, vom pătrunde doar în conștiința celor mai apropiați predecesori de același sex, tu în a mamei tale, eu în a tatălui meu, și apoi ale bunicilor noastre și ale bunicilor noștri. Nu cred că presiunea temporală a uzinei din Rouseville să ne permită să mergem mai mult înapoi.

Apoi conversația lăsă loc altor jocuri, până în clipa în care Fifi murmură cu o voce gânditoare:

– Ce invenție cerească, timpul! Știi? Chiar și atunci când vom fi bătrâni și cenușii și infirmi, vom putea să ne întoarcem să ne amuzăm, să ne regăsim tinerețea. Ne vom potrivi întoarcerea la exact această clipă, vrei?

– Mmmm-mm, spuse el.

Sentimentul acesta era împărtășit de tot universul.

În seara aceea au avut la cină un homar sintetic enorm. Dar Fifi, atât de agitată de faptul că avea în sfârșit cronoschimbătorul codificase o compoziție puțin incorectă - ea se jură că exista o greșeală de tipar în cartea de bucate pe care o programase în ordinatorul de bucătărie - astfel încât meniul nu era foarte reușit. Așa că reglară timpul pentru ziua, de acum doi ani, când mâncaseră cel mai bun homar din întreaga lor viață, la puțin timp după ce se cunoscuseră. Gustul pe care și-l reamintiră făcu să dispară dezamăgirea provocată de cel actual.

În timp ce luau masa, presiunea temporală se opri.

Nu se auzi nici un sunet. La exterior totul era la fel. Dar în mințile lor, se simțeau purtați ca de un vârtej, de la o zi la alta, întocmai unor frunze moarte pe care vântul le poartă peste câmp. Se perindară mai multe clipe în care luaseră masa, homarul provocându-le greață atunci când au avut impresia că mănâncă, pe rând, curcan, brânză, vânat, șarlote cu rom, budincă, înghețată de vanilie și fulgi de ovăz. Preț de mai multe minute demente, rămaseră așezați la masă, împietriți, în vreme ce sute de gusturi diferite li se perindau peste papilele gustative. Tracey sări în picioare scoțând un răcnet și se repezi să întrerupă fluxul temporal de la contorul din apropierea ușii.

– S-a stricat ceva! blestemă el. Imbecilul ăsta de Smith! O să-i sun imediat! O să-l omor!

Dar când fața lui Smith apăru la suprafață în video-cisternă, aceasta era mai impasibilă ca niciodată.

– Nu este vina mea, domnule Fevertrees. De fapt, tocmai m-a sunat unul din oamenii mei ca să mă anunțe că sunt probleme la uzina temporală din Rouseville, chiar acolo unde conducta dumneavoastră se branșează la conducta principală. Gazul temporal se scurge pe undeva. V-am spus chiar azi dimineață că au niște mici probleme acolo. Vă sfătuiesc să vă duceți să vă culcați, domnule Fevertrees. Duceți-vă să vă culcați, iar mâine dimineață totul va fi în mod sigur reparat.

– Să ne culcăm! Cum îndrăznește să ne spună să ne ducem să ne culcăm! se răsti Fifi. Ce sugestie imorală! Omul ăsta ne ascunde ceva. Pariez că a conectat greșit șmecheriile lui și încearcă s-o scalde cu povestea asta cu scurgerea la uzină!

– Ne este ușor să verificăm. Haide, vom vedea care este situația.

Luară ascensorul pentru a coborî la parter și acolo urcară în vehiculul lor terestru. Oamenii din orașe își băteau joc de aceste hovercrafturi cu roți, care aminteau în mod curios de automobilele Antichității, dar nu era nici o îndoială că

ele erau indispensabile în afara cupolelor, acolo unde nu exista sistem public de transport gratuit.

Porțile se deschiseră și ieșiră rulând, apoi decolând aproape imediat pentru a pluti la cincizeci de centimetri de sol. Rouseville se găsea situată pe o micuță colină iar uzina se afla de partea cealaltă. Dar când tocmai începuseră să zărească primele case, se produse un incident bizar.

Peste tot domnea calmul și cu toate acestea vehiculul terestru începu să se zguduie îngrozitor. Fifi se trezi aruncată în toate părțile și o clipă mai târziu vehiculul se opri într-un tufiș. Tracey sări jos spunând:

– Fir-ar să fie, sunt grele rău chestiile astea, într-o zi o să trebuiască să învăț să le conduc.

– Nu mă ajuți să ies de aici, Tracey?

– Haida-de, sunt prea mare să mă joc cu fetițele.

– Dar trebuie să mă ajuți! Mi-am pierdut păpușa!

– Nici măcar n-ai avut vreo păpușă. Știi ce? La naiba!

El fugi peste câmp și ea fu nevoită să-l urmeze, strigându-l. Era într-adevăr foarte greu, cu un creier de copil, să controlezi corpul greu și neîndemânatic al unui adult.

Își regăsi soțul, așezat în mijlocul drumului spre Rouseville, dând din mâini și din picioare. Văzând-o, izbucni în râs:

– Tracy poate merge cu piciorușele sale!

După câteva minute reușiră să plece din nou, pe jos: era destul de dureros pentru Fifi a cărei mamă șchiopătase la bătrânețe. Împreună, se târâră cu greutate, doi tineri ce se mișcau ca doi bătrâni. Când pătrunseră în micuțul sat fără cupolă dădură pe străzi peste majoritatea locuitorilor, care exemplificau caracteristicile întregului spectru al vârstelor omenești, de la gânguriților bebelușilor până la vorbele fără șir ale senilității. În mod evident, la uzină se produsese un accident grav.

După zece minute și câteva generații, ajunseră în fața grilajului. Smith era acolo, chiar sub panoul imens al Regiei Centrale a Timpului. Nu l-au recunoscut; purta o mască de gaz temporal care scuipa momente trecute.

– Mă așteptam să vă văd! exclamă el. Nu m-ați crezut, ai? Ei bine, vă sfătuiesc să mă însoțiți, și veți vedea singuri. Scurgerea s-a transformat în gheizer, robinetele n-au rezistat presiunii și au cedat. Cred că înainte de a putea măcar să începem reparațiile va trebui să evacuăm toată regiunea.

Când el tocmai îi lăsa să treacă prin deschizătura din grilaj, Tracey spuse:

– Sper că nu este un sabotaj al bolșevicilor!

– Bolșe... cum?

– Bolșevicilor. Mâna rușilor. Presupun că uzina este secretă?

Smith se uită la el, complet zăpăcit.

– Nu vă simțiți bine, domnule Fevertrees? Rusia are gazul temporal de tot atât timp de când îi avem și noi. N-ați fost anul trecut, în călătorie de nuntă, la Odessa?

– Închipuiți-vă că anul trecut eram în războiul din Coreea.

– Din Coreea?

Cu un urlet puternic de sirenă, o formă neagră deasupra căreia clipeau intermitent faruri roșii, ateriză în curtea uzinei. Era o mașină de pompieri, din oraș, condusă de un robot, echipajul său uman sărind din ea, în mijlocul celei mai nebunești zăpăceli, mai înainte ca cei răspunzători de acest lucru să le poată pune la dispoziție măști antigaz temporal, astfel încât un tânăr se întinse pe jos plângând că trebuie să i se schimbe scutecele. Dar pompierii nu aveau de stins nici un incendiu, aici nu era uzina și satul, suflând în cele patru zări, purtând pe răsuflarea sa ce ucidea moliile, generații inimaginabile și uitate.

– Haideți să mergem să vedem ce se întâmplă, spuse Smith. Decât să stăm aici fără să facem nimic, la fel de bine am putea merge acasă să bem ceva.

– Sunteți un tânăr fără pic de minte, dacă gândiți ceea ce cred eu, spuse Fifi, cu o voce aspră de doamnă în vârstă. Cea mai mare parte a alcoolului pe care-l găsești astăzi este contrafăcut și impropriu consumării... și orice-ar fi, eu consider că trebuie să-l sprijinim pe Președintele nostru în încercarea sa lăudabilă de a pune capăt alcoolismului, nu-i așa, Tracey dragule?

Dar Tracey era pierdut în ciudate amintiri aberante, și pe deasupra mai fluiera și „La Paloma“.

Clătinându-se, îl urmară pe Smith în clădire, acolo fiind interpelați de doi polițiști. În clipa aceea, apăru un bărbat grăsuț într-un costum sobru, care se adresă unuia dintre polițiști, vorbindu-i prin masca de gaz. Smith îl strigă și se îmbrățișară ca niște frați. Ceea ce și erau de fapt. Clayball Smith îi conduse în uzină, luând-o în mod galant pe Fifi de braț, ceea ce, pentru a dezvălui drama sa personală, era tot ce obținuse vreodată de la o fată frumoasă.

– N-ar fi trebuit să fim prezentați în mod corect acestui domn, Tracey? îi șușoti Fifi soțului său.

– Ridicol, draga mea. Trebuie să uităm de etichetă atunci când pătrundem într-unul din aceste temple ale industriei.

În vreme ce vorbea, Tracey părea să mângâie niște favoriți imaginari.

În uzina temporală domnea haosul. Acum se putea constata amploarea dezastrului. Niște lucrători scoteau la suprafață, din excavația unde se produsese explozia temporală, primii mineri; unul dintre acești nefericiți înjura fără tragere de inimă și îl făcea responsabil de această îngrozitoare dramă pe regele George al III-lea.

Întreaga industrie temporală era încă în formare. Numai cu zece ani în urmă, primul dintre subtereștri, făcând cercetări mult sub scoarța terestră,

descoperise pungile de timp. Această noutate provoca încă mirarea tuturor, iar cercetările erau relativ la început.

Dar marile trusturi puseseră mâna pe afacere, și cu generozitatea lor obișnuită, avuseseră grijă ca toată lumea care plătea un preț gras, să aibă partea ei de timp. În prezent, în industria temporală era investit mai mult capital decât în oricare altă industrie din întreaga lume. Chiar și într-un sătuc, cum era Rouseville, uzina valora milioane. Și iată că aceasta căzuse în pană.

– Este teribil de periculos, spuse Clayball. Nu trebuie să rămânem aici.

Acesta urla în masca sa de gaz pentru a se putea face auzit. Zgomotul era asurzitor, mai ales de când un ziarist de lângă el își începuse reportajul către națiune.

Răspunzând unei întrebări pusă de fratele său, Clayball strigă:

– Nu, este mai mult decât o scurgere la conducta principală. Asta e ce-am transmis noi pentru a calma spiritele. Băieții noștri grozavi, acolo în groapă, au găsit o nouă pungă de timp, un filon considerabil care se răspândește peste tot. Este imposibil de astupat! Mai înainte ca noi să ne dăm seama ce nu-i în regulă, jumătate din oamenii noștri se întorseseră la cucerirea Normandiei.

Cu un gest teatral le arătă solul pavat.

Fifi nu înțelegea absolut nimic din tot ceea ce spunea el. De când plecase din Plymouth, rătăcea, și nu numai la figurat. Era și-așa destul de neplăcut să fii soție de pribeag, iar această Lume Nouă nu-i plăcea de loc. Acum era incapabilă să înțeleagă cum energiile imense ale tehnologiei moderne puteau da peste cap întregul timp al unei planete.

În starea actuală, ea nu putea ști că iluziile gheizerului temporal se răspândeau deja pe tot continentul. Aproape toți sateliții de comunicații care se roteau în jurul lumii, difuzau reportaje, mai mult sau mai puțin exacte, de la locul catastrofei, legate de evenimentele pe care aceasta le provoca, în vreme ce ascultătorii stupefiați se scufundau, dintr-o generație într-alta, asemenea unor oameni prinși între nămeți fără fund.

Din aceste depozite provenea timpul pe care sistemul de canalizare îl furniza milioanelor și milioanelor de cămine din lumea întreagă. Unii experți calculaseră deja că la actualul nivel de consum, toate filoanele temporale vor fi epuizate în două sute de ani. Din fericire alți experți lucrau deja pentru punerea la punct a unui timp sintetic. Luna trecută micul grup de cercetători de la Time Pen Inc. din Ink. Penn., anunțase izolarea unei molecule mai lente cu două minute față de toate celelalte molecule cunoscute de savanți, și sperau ca în curând să poată izola și alte molecule.

O ambulanță se opri derapând, urmată imediat de o alta. Archibald Smith vru să-l dea la o parte pe Tracey care se găsea în drumul lor.

– Hei, țărănoiule! Jos mâinile! strigă Tracey încercând să scoată din teacă o sabie imaginară.

Între timp, infirmierii săreau deja din vehiculele lor, iar poliția evacua sectorul.

– Îi vor scoate la suprafață pe curajoșii noștri terranauți! urlă Clayball.

Gălăgia era atât de mare încât de-abia putea fi auzit. Peste tot erau oameni cu măști, și ici colo se zărea silueta zveltă a câte unei infirmiere mascate. Erau aduse provizii de oxigen și de supă, erau instalate proiectoare îndreptate către deschizătura pătrată a tunelului de inspecție. Oamenii în combinezoane galbene coborau în groapă, comunicând între ei prin radiouri-brățară. Dispărură. Timp de câteva clipe, o tăcere respectuoasă se lăsă peste clădiri și păru să se transmită și mulțimii neliniștite de afară.

Aceste clipe se prelungiră, deveniră minute și cacofonia reîncepu. Sosiră alți bărbați cu fețe întunecate și comentatorii fură împinși mai departe, în afara zonei.

– Dulce prieten, pe răsuflarea lui Dumnezeu, eu am mare dorință ca noi să plecăm de aici! murmură Fifi, strângându-și cu o mână tremurătoare mantia în jurul gâtului. În locurile acestea, a mea neplăcere este mare!

În sfârșit, în jurul gropii se observă o activitate febrilă. Oameni plini de transpirație urcară pe frânghii. A fost ridicat primul terranaut, îmbrăcat în uniforma neagră a funcției sale. Capul i se clătina, masca îi fusese smulsă, dar el lupta cu curaj pentru a-și recăpăta cunoștința. Peste buzele sale golite de sânge trecu chiar umbra unui zâmbet și își mișcă mâna către camerele de luat vederi. Din rândurile persoanelor prezente se ridicară ovații.

Aparținea acelei rase de oameni neînfricați ce se scufundau în oceanele necunoscute de gaz temporal, situate sub scoarța terestră, și care-și riscau viața pentru a aduce din necunoscut o bucățică de cunoaștere, împingând din ce în ce mai departe limitele științei, necunoscuți, anonimi, niciodată onorați decât de luminile constante ale publicității.

Asul comentatorilor își croise drum cu coatele prin mulțime pentru a ajunge la terranaut și acum încerca să-i ia un interviu, ținându-i microfonul la gură în vreme ce fața epuizată a eroului trecea prin fața ochilor increduli a miliarde de spectatori.

– Acolo jos... este infernul... Dinozauri și puii lor, gâfâi el mai înainte de a fi împins în prima ambulanță. Acolo, la fundul gazului. Cirezi întregi, vorace... Doar câteva zeci de metri încă și am fi găsit... am fi atins geneza... lumii...

Altceva nu s-a mai putut auzi. Acum, noile întăriri ale poliției evacuau clădirile, îndepărtând toate persoanele care nu aveau nimic de făcut aici, mai înainte ca ceilalți terranauți să fie ridicați la suprafață, cu toate că încă nu se vedea capsula terestră. Atunci când cordonul oamenilor înarmați se apropie, Fifi și

Tracey o luară la fugă. Nu mai rezistau, nu mai înțelegeau. Se repeziră către poartă, fără să le pese de strigătele celor doi Smith, mascați. În vreme ce fugeau în noapte, marele jet invizibil al gheizerului temporal îi domina, și continua să țâșnească, vărsând peste lumea întreagă o soartă funestă.

Se opriră pentru o clipă, la adăpostul unui gard viu, ca să-și tragă sufletul. Din când în când, unul dintre ei scâncea ca o fetiță, iar celălalt gemea ca un bătrân. Între timp, respirau zgomotos.

Începea să mijească de ziuă când se îmbărbătară și porniră pe drumul principal, mergând pe la marginea lanurilor.

Nu erau singuri. Locuitorii satului fugeau și ei, abandonându-și căminele care le erau acum străine, care le depășeau înțelegerea lor limitată. În vreme ce rupea o cracă dintr-un copăcel pentru a-și face o măciucă, Tracey, cu sprâncenele încruntate, îi urmări cu privirea.

Împreună, bărbatul și femeia lui, urcară panta, îndreptându-se spre pustiu ca și restul omenirii, cu siluetele lor greoaie și aplecate iluminate de primele raze ale soarelui.

– Ugh glumph hum herm morm glug humk, mormăi femeia.

Ceea ce, în traducere liberă din vechea limbă a oamenilor primitivi din Epoca de Piatră, înseamnă:

– De ce dracu trebuie ca asta să i se întâmple omenirii de fiecare dată când este pe punctul de a se întoarce la nenorocita aia de civilizație?